

Arrest

nr. 122 804 van 22 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die allen verklaren van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 november 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die loco advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 maart 2011 diende eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster) een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/zelfstandige.

1.2. Op 30 augustus 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 23 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissingen werden aan verzoekster betekend op 25 november 2013.

De bijlage 21 vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: D., M., Nationaliteit :Slowakije, (...) + 4 kinderen: D.A.geboren op 10.06.1994 ; D.N. geboren op 24.08.1995; D.S. geboren op 17.07.2011 en D.V.geboen op 17.05.2012

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 15/03/2011. Bij haar aanvraag legde ze een tewerkstellingsattest van Start People voor en een loonoverzicht per trimester. Aan betrokkene werd het voordeel van de twijfel gegeven en zij bekwam op 30/08/2011 de E-kaart. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 02/08/2012 verstuurde de Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Deze opvolgingsbrief werd betekend op 11/10/2012.

Betrokkene legt daarop een weekcontract voor (08/10/2012-13/10/2012) als bijlage bij het contract van onbepaalde duur met dienstencheques sinds 05/09/2011. Daarnaast wordt ook een prestatieoverzicht van het derde trimester van 2012 overgemaakt. Uit dit prestatieoverzicht blijkt dat zij 2 dagen (13u) heeft gewerkt in juli, in augustus 10 dagen (49u) en in september 8 dagen (35u). Hieruit blijkt dat zij heden marginaal is tewerkgesteld. Op basis van dergelijke tewerkstelling kan zij het verblijf als werknemer niet behouden. Uit het administratief dossier blijkt dat zij slechts tot en met juni 2011 een hoofdactiviteit als werknemer blijkt te hebben uitgeoefend. Nadien presteert zich slechts een verwaarloosbaar aantal uren per maand.

Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwar.ht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest op niet-marginale basis.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds 01/08/2011 beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een quasi volledig leefloon in derde categorie als persoon met gezinslast. Dit bevestigt de stelling dat betrokkene slechts marginaal tewerkgesteld is geweest sinds augustus 2011. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980). Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Gezien het verblijfsrecht van betrokkene werd beëindigd, dient het verblijfsrecht van de kinderen overeenkomstig art. 42ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 eveneens beëindigd te worden. Ongeacht enige humanitaire elementen is het in het belang van de kinderen dat zij hun moeder vergezellen gezien zij niet langer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. In het gezelschap van hun moeder moeten ze zich evengoed kunnen ontwikkelen, kunnen opgroeien in een andere lidstaat naar keuze of eventueel een derde land waar zij kunnen inreizen en verblijven."

2 Over de ontvankelijkheid

Uit het verzoekschrift blijkt dat de vierde en vijfde verzoekende partij minderjarig zijn. Zij beschikken gezien hun leeftijd niet over de vereiste bekwaamheid om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het, ontegensprekelijk in eigen naam, wordt ingediend door voormelde verzoekende partijen (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3. Onderzoek van het beroep voor zover het ingediend werd door eerste, tweede en derde verzoekende partij

3.1. In een enig middel werpen verzoeksters op, "Schending van artikel 8, 21 §1 en 42bis van de wet van 15.12.1980; Schending van artikel 54 van het KB van 8.10.1981; Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel; Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Schending van het artikel 22bis van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3, 22 en 40 van het Verdrag inzake de rechten van het kind Schending van het redelijkheidsbeginsel".

Verzoeksters betogen als volgt na artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) te hebben geciteerd:

"Met betrekking tot de tewerkstelling van verzoekster

Verzoekster werkt sedert haar verblijf in België als werknemer. Zij werkt sinds september 2011 met een contract van onbepaalde duur met dienstencheques.

Zij werkt als poetsvrouw bij particulieren.

Het aantal uren waarop zij kan werken is afhankelijk van de vraag die er is. De ene maand werkt zij meer dan de andere maand.

In haar contract staat duidelijk dat verzoekster zelf voltijds wenst te werken.

Onder punt 13 leest men immers: "Le travailleur demande explicitement à l'employeur de lui fournir des heures de travail complémentaires afin qu'il puisse obtenir au plus vite un emploi à temps plein. »

Verzoekster zelf wenst voltijds te werken en moet dus gezien worden als werkzoekende.

Verzoekster heeft bovendien gezondheidsproblemen. Zij heeft een artikel 60 betrekking gevraagd aan het OCMW, maar kreeg dit niet toekend omwille van haar zwakke rug.

Zij volgt nu therapie bij de huisarts, zodat zij binnenkort minder pijn heeft en zich terug kan aanmelden.

Verzoekster is werkzoekend en maakt een reële kans op tewerkstelling.

Dat zij werkzoekend is blijkt trouwens uit het feit dat zij recht had op OCMW-steun. Dit recht wordt maar geopend voor wie zich ter beschikking stelt van de arbeidsmarkt.

Het feit dat zij tijdelijk steun krijgt, wil niet zeggen dat zij geen voltijdse betrekking kan vinden.

Verzoekster merkt op dat er slechts rekening werd gehouden met de elementen die eind 2012 aan DVZ werden overgemaakt.

Deze informatie is ondertussen meer dan een jaar oud!

Verzoekster heeft het voorbij jaar weer meer uren gewerkt, zij het nog niet voltijds.

Zoals uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt, heeft de tegenpartij hier echter geen rekening mee gehouden en bijgevolg de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Met betrekking tot de overige elementen in het dossier

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier- de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezondheids- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Verweerster heeft ondertussen gedurende drie jaar een verblijfskaart in België als EU-onderdaan.

Zij heeft gewerkt, zij het met variërende intensiteit, en haar kinderen gingen naar school.

Verzoeksters twee dochters zijn jonge moeders, die juist hun eerste stappen op de arbeidsmarkt zetten.

Verzoekster is in behandeling voor rugklachten bij de huisarts.

Verzoekster is een rom afkomstig uit Slowakije. In Slowakije worden Rom gediscrimineerd.

De kans dat verzoekster in Slowakije werk zal vinden of een menswaardig leven zal kunnen leiden, is zeer klein.

Verzoekster verwijst naar het rapport Left Out. Violations of the rights of Roma van Amnesty International (...)

Het rapport spreekt verder over grove discriminatie in de gezondheidszorg en plat racisme, zelfs van politici.

Het is duidelijk dat verzoekster en Haar gezin absoluut geen baat heeft bij verhuizen naar Slowakije. Zij zal daar slachtoffer worden van racisme dat op alle vlakken van de maatschappij heerst.

Hiermee geen rekening houden, schendt het motiveringsbeginsel.

Een instantie als de Dienst Vreemdelingenzaken is zonder twijfel op de hoogte van de situatie van Roma in Slowakije.

De kleinkinderen van verzoekster zijn één en twee jaar oud. Het is in hun belang dat het gezin in België kan blijven.

Niet alleen is de kindersterfte bij Roma kinderen twee maal zo hoog als bij andere kinderen in Slowakije, ook hebben zij geen toegang tot verschillende basisrechten. (Amnesty International, Left out, p. 5)

Roma kinderen komen in Slowakije meestal terecht in gesegregeerd onderwijs met aparte klassen voor Roma. De onderwijskwaliteit voor Roma kinderen is bijzonder laag door het systeem van segregatie.

Duizenden Roma kinderen worden gescheiden van hun etnisch Slowaakse leeftijdsgenootjes in aparte klassen of in klassen voor licht mentaal gehandicapten. In sommige scholen worden zij zelfs tijdens recreatie apart gehouden van de andere leerlingen.

In realiteit zorgt dit ervoor dat Roma kinderen zeer beperkte onderwijskansen krijgen en zelden of nooit hogere studies kunnen aanvatten.

Volgens de woordvoerder van Amnesty International: "Besides violating their right to a discrimination-free education, in the longer term it deprives them of a wide range of other human rights, including the right to health, work and freedom of expression. Such systemic human rights violations exclude Roma from full participation in Slovak society and lock them into a cycle of poverty and marginalization.(...)"

Ook in het hogervermeld Amnesty Rapport Left Out, wordt dieper ingegaan op de segregatie in Slowaakse scholen: (...)

Indien de kleinkinderen van verzoekster naar Slovakije zouden moeten gaan, zoals de bestreden beslissing impliceert, zullen zij terecht komen in een discriminatoir onderwijssysteem dat Roma kinderen behandelt als mentaal gehandicapten.

Dat dit niet in het belang van het kind is, behoeft geen betoog.

De bestreden beslissing schendt dan ook het artikel 22bis van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3, 22 en 40 van het Verdrag inzake de rechten van het kind.

De bovenstaande elementen wijzen duidelijk op het feit dat de tegenpartij het dossier van verzoekster op onzorgvuldige wijze heeft onderzocht en zodoende het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend evenals de motiveringsplicht aangezien de tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de actuele situatie van verzoekster.

Op deze wijze is de bestreden beslissing in strijd met het redelijkheidsbeginsel (...)

Dit is in casu het geval.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

In casu heeft verzoekster alle gevraagde documenten aan tegenpartij overgemaakt, maar werd slechts een beslissing genomen meer dan een jaar later.

De situatie is ondertussen veranderd. Verzoekster heeft ondertussen minstens halftijds werk en ook haar dochters, die in de tussentijd meerderjarig geworden zijn, zijn op zoek naar werk.

Op zijn minst diende de vraag naar de inkomsten of bezigheden van de andere gezinsleden gesteld te worden door verweerster. Dit gebeurde niet, zodat de beslissing genomen is, zonder ken Verzoekster is in behandeling voor haar rugproblemen, die haar zoektocht naar werk bemoeilijken.

Ook dit element is relevant, daar het aantoont waarom verzoekster op dit moment geen voltijds werk heeft.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 54 KB Vreemdelingen stelt (...)

Aan verzoekster dient 'zo nodig' een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd.

De bestreden beslissing motiveert echter helemaal niet waarom in casu het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten nodig zou zijn.

De bestreden beslissing schendt dan ook de motiveringsverplichting.

Het artikel 8 Vreemdelingenwet stelt: (...)

In casu is er geen bepaling van artikel 7 vermeld.

Artikel 21 § 1 Vr.W. bepaalt: (...)

De kinderen van de dochters van verzoekster, [S.D.] en [V.D.] zijn in België geboren en verblijven regelmatig.

Zij mogen niet worden teruggewezen of uitgezet.

Met hun belang is slechts op formele wijze rekening gehouden in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing werd genomen eveneens ten aanzien van twee minderjarige kinderen.

Met betrekking tot het hoger belang van het kind, motiveert de bestreden beslissing het volgende:

(...)

Deze motivering is onjuist en onredelijk.

Ze gaat ervan uit dat verweerster automatisch het verblijf van verzoekster diende te weigeren, hetgeen absoluut niet juist is.

Op grond van deze schendingen verzoekt verzoekster dan ook de nietigverklaring van de bestreden beslissing."

3.2. Verzoeksters kunnen niet dienstig de schending opwerpen van artikel 21 van de Vreemdelingenwet aangezien de bestreden bijlage 21 geen maatregel van terugwijzing of uitzetting inhoudt. Verder kan gelet op het gestelde in punt 2 niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 22bis van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3, 22 en 40 van het Verdrag inzake de rechten van

het kind, daargelaten de vraag of voornoemde bepalingen directe werking hebben. Ten overvloede kan nog verwezen worden naar het gestelde in punt 3.15.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Voor zover het middel gericht is tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen ervan kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt in zoverre verzoeksters' verblijfsrecht wordt beëindigd – luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voorarbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De in casu relevante bepalingen van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;
(...)”

3.5. De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden steunt op meerdere motieven:

- (a) verzoekster kan niet beschouwd worden als werkneemster, gelet op haar marginale tewerkstelling;
- (b) verzoekster kan niet beschouwd worden als werkzoekende;
- (c) verzoekster beschikt over bestaansmiddelen die ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid, wat niet in overeenstemming is met het gestelde in artikel 40 bis, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Op grond hiervan concludeert de verwerende partij:

“Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

3.6. Verzoeksters betwisten niet dat verzoekster marginaal tewerkgesteld is. Ter verdediging verwijzen ze naar haar contract voor onbepaalde duur en haar wil tot voltijdse betrekking maar dit alles maakt niet dat haar effectieve tewerkstelling niet langer marginaal is. Verzoeksters zenden op zijn minst diffuse signalen uit waar zij enerzijds voorhouden dat verzoekster voltijds wil werken en anderzijds opwerpen dat ze een gezondheidsprobleem heeft omwille van haar zwakke rug waarvoor ze therapie volgt bij haar huisarts. Waar verzoeksters nog vaag betogen dat verwerende partij slechts rekening gehouden heeft met elementen die eind 2012 werden overgemaakt aan de verwerende partij, slagen zij er evenmin in de conclusie onderuit te halen dat verzoekster slechts marginaal tewerkgesteld is, niet in het minst omdat ze op even vage wijze onmiddellijk daarna opmerken dat ze *“het voorbije jaar weer meer uren gewerkt (heeft), zij het nog niet voltijds”*, wat bovendien niet op enigerlei wijze gestaafd wordt. Waar nog opgemerkt wordt dat de meerderjarige dochters op zoek zijn naar werk dient de Raad op te merken dat het hun vrijstaat in eigen naam een vestigingsaanvraag in te dienen. Verzoeksters kunnen motief (a) dan ook niet aan het wankelen brengen.

3.7. Verzoeksters poneren dat verzoekster werkzoekende is en een reële kans op tewerkstelling heeft, maar ze tonen dit op geen enkele wijze aan. Zij kunnen bezwaarlijk uit het feit dat verzoekster OCMW-steun geniet afleiden dat ze werkzoekende is. Volgens verzoeksters gaat het om tijdelijke OCMW-steun doch dit blijkt nergens uit. Verzoeksters kunnen motief (b) dan ook niet aan het wankelen brengen.

3.8. Voor zover dient te worden begrepen dat met betrekking tot motief (c) verzoeksters opwerpen dat *“Op zijn minst [...] de vraag naar de inkomsten of bezigheden van de andere gezinsleden [diende] gesteld te worden door verweerder”* dient de Raad op te werpen dat verzoeksters hun belang bij deze kritiek niet aantonen nu zij nergens concretiseren laat staan aantonen waaruit deze inkomsten dan wel bestaan. Met betrekking tot de conclusie dat verzoekster *“een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel”*, brengen verzoeksters niets aan zodat motief (c) en voormelde conclusie overeind blijven.

3.9. Verzoeksters werpen op *“Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier- de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheids-toestand, gezondheids- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland”*, doch deze verplichting kan niet gelezen worden in artikel 42bis van de Vreemdelingenwet zodat verzoeksters niet de verwachting kunnen koesteren dat verwerende partij een dergelijke afweging diende te maken in de bijlage 21 en daarbij de rits van elementen die verzoeksters in hun verzoekschrift aanhalen, diende te betrekken. Deze beoordeling dringt zich des te meer op aangezien deze elementen niet eerder kenbaar werden gemaakt aan de verwerende partij.

3.10. Waar verzoeksters specifiek verwijzen naar de behandeling van Rom in Slowakije m.i.v. schoolgaande kinderen, ziet de Raad niet in hoe zij aangaande een beslissing tot beëindiging van het verblijf die een toetsing inhoudt van het nog steeds vervullen van *“de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden”* een afweging kunnen verwachten aangaande de situatie in hun

thuisland. Er is bovendien geen grond voor de stelling dat verwerende partij dit alles maar behoorde te weten. Voor zover deze kritiek dient te worden betrokken op het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat zij geen belang meer hebben bij deze kritiek aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd (zie infra).

3.11. Verzoekers werpen voorts de schending op van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en voeren aan dat de bestreden bijlage 21 helemaal niet motiveert waarom een bevel om het grondgebied te verlaten nodig is. Ze verwijzen hierbij naar artikel 8 van de Vreemdelingenwet en wijzen erop dat er geen bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt vermeld.

3.12. Verwerende partij verweert zich in haar nota op dit punt als volgt:

“Verwerende partij laat gelden dat zij terecht en binnen de haar ter zake toebedeelde bevoegdheid, heeft geoordeeld dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden diende te worden beëindigd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing werd bovendien afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund. Uit de motieven blijkt afdoende waarom verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden werd beëindigd. Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden werd beëindigd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten, dat die beëindigingsbeslissing vergezelt, niet nader te worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Verwerende partij dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat verwerende partij uiteraard niet gehouden is om de motieven van de beslissing te vermelden: “De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden”.

De beschouwingen van verzoekster kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten, dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd, gezien dit bevel noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

Derhalve werd niet tekortgekomen aan de materiële motiveringsplicht.

In ondergeschikte orde wijst de verwerende partij er op dat de kritiek niet van die aard is om afbreuk te doen aan de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en dit in tegenstelling tot het betoog van verzoekster die meent dat de voorgehouden gebrekkige motivering de vernietiging van de integrale bijlage 21 zou verantwoorden.”

3.13. Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40 ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42 septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Uit de bewoordingen van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit waarnaar de bijlage 21 verwijst kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De woorden “zo nodig” wijzen integendeel op een mogelijkheid en betekenen juist niet dat in ieder geval een bevel moet worden gegeven (cf. mutatis mutandis RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Het is zo dat “Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, [...] het bestuur verplicht [is] zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire

bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurs-handelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

3.14. In voorliggende zaak opteerde de verwerende partij voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten maar de Raad kan samen met verzoeksters slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Verwerende partij is van oordeel dat *“de motieven van de motieven”* niet dienen te worden vermeld maar laat na uiteen te zetten welke die dan wel zijn en welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in casu van toepassing is. Het treffen van een beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden laat niet toe automatisch te besluiten dat verzoekende partijen niet legaal in het Rijk verblijven. Het is immers mogelijk dat verzoekende partijen tot een verblijf in het Rijk werden gemachtigd of dat zij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kunnen verblijven. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven is, gelet op het gestelde in artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, een motivering vereist die losstaat van de motivering van de beslissing tot beëindiging van het verblijf (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, *“kan”* of *“moet”* worden genomen, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen. De wetgever heeft in artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast dient te vermelden, *quod non in casu*.

3.15. Verzoekende partijen kunnen derhalve worden gevolgd in hun betoog dat verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 8 van de Vreemdelingenwet.

3.16. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd waardoor alle kritiek van verzoeksters i.v.m. met deze beslissing en de gevolgen die eruit zouden voortvloeien geen grondslag meer heeft. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verwerende partij heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot beëindiging van het verblijf komt te vervallen. Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat *“Hoewel de beslissing twee componenten lijkt te bevatten, enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten”, betreft het echter een beslissing die één en ondeelbaar is (in dezelfde zin: RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), derwijze dat het niet mogelijk is om slechts één onderdeel van de bestreden beslissing nietig te verklaren. Indien dit gedaan wordt, wordt de aard van de desbetreffende beslissing gewijzigd”* (RvV 13 maart 2012, nr. 77 127, gewezen in AV), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels *“een document overeenkomstig het model van bijlage 21”* dat *“zo nodig”* ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455; zie mutatis mutandis RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Dit alles houdt in dat indien geen middelen worden ontwikkeld tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden of indien deze middelen niet gegrond blijken te zijn, zoals in casu, deze beslissing overeind blijft ondanks de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de mate dat dit gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 november 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA